

Az albérlő volt az ok

Egyetlen adatot felejtett el közölni velünk Stumpf Mihály (Ságvári utca 6.) olvasónk, akinek panaszát Szagos ez a gázügy? cím alatt október 8-i számunk Olvasóink írásként rovatában közöltük. A levélíró 1966-ban kapott engedélyt gázfűtésre, 1967-ben fizette be a DEGÁZ-nak a szükséges összeget, egy égőfejet felszerelték nála, majd azonnal le is szerelték. Hosszú várakozás után 1968-ban visszakapták a pénzüket, most pedig furcsálkodva látják, hogy lakótársaik azonnal megkapják a gázfűtést.

A Dél-alföldi Gázgyártó és Szolgáltató Vállalat építési osztályának hozzánk eljuttatott válasza szerint ez a gázügy nem miattuk szagos. A vállalat 1967. október 2-án vette fel a helyszínen a gázszervezési munka költségvetését, majd a pénz befizetése után 1968. január 20-án megkezdte a szerelést. Ekkor derült ki, hogy a falban levő vezeték átmérője nem megfelelő, szűk a keresztmetszete. E még az is — erről feledkezett el a panaszos —, hogy abba a helyiségbe, ahol a gázmérő órákat fel kellett volna szerelni, időközben Stumpf Mihály felvett egy albérlőt. Nemcsak azért hagyták abba tehát a szerelést, mert szűk volt a vezeték, hanem

azért, mert gázmérő órákat olyan helyiségben, ahol alacsony a hőmérséklet, nem szabad felszerelni.

A befizetett összeget a megrendelőnek a vállalat azér fizette vissza, mert az nem akarta a vezeték-bővítés költségeit kifizetni, az albérlőt sem volt hajlandó kiköltöztetni. A ház gázvezetékeinek teljes felújítását az ingatlankezelő vállalat a szőregi Egyetértés Tsz-szel végezteti. Az új vezetékrendszer nyomáspróbája október 1-én volt, a DEGÁZ vállalat a fogyasztói berendezések átkötését november 15. után kezdte meg és december 20-ig fejezte be.

Bár arról nem szól a levél, hogy Stumpf Mihály gázügye is megoldódik-e a többiekével együtt, ezt valószínűleg természetesnek vehetjük. Azt azonban már nem, hogy a költségvetési összeg befizetése után lehet csak kideríteni: megfelelő-e a vezeték arra, hogy használják. Dehát minden jó, ha a vége jó, már azon sem érdemes meditatálni, hogy milyen helyiségben alhat az az albérlő, ha oda gázmérő órákat tenni. Azt azonban jó lenne már természetesen tudni, hogy ha valaki bajára orvoslást keres, akkor ne feledkezzen meg az ilyen apróságokról.

Szabad az ár

Tévedtek a Szabó Tibor szegedi olvasónkat felvilágosító budapesti eladók, akik azt állították, hogy a villanyborotva, amit Szegeden 450 forintért, a fővárosban 390 forintért adnak el, nem szabadár. Tanulságos tehát az a válasz, amit a Vidia kereskedelmi vállalat adott a lapunk október 29-i számának Olvasóink írásként rovatában Drága villanyborotva címmel megjelent panaszra.

A területet ellátó nagykereskedelmi vállalat levelében arról olvastunk, hogy mindenfajta import cikkhez hasonlóan, a villanyborotva is a szabad árfórmába tartozik. Ez lehetőséget ad arra, hogy a kereskedelem különböző megfontolásokat figyelembe véve alakítsa az árakat. A VIDIA a „Bebosher” villanyborotvát 407 forint 25 filléres nagykereskedelmi áron adja a kiskereskedelemlnek. Az az árbevétel-többlet, ami úgy keletkezik, hogy néhány importcikk esetében áreltérítést alkalmaznak, a vállalat nyereségét nem növeli.

Ez a többlet arra jó, hogy több olyan cikk árát csökkenthesék, amelyet az eredeti áron nehezebben tudnának eladni. Ezekre az ár-csökkentésekre és leértékelésekre eddig több mint kétszeresét használták fel annak az összegnek, amely abból eredt, hogy egyes importcikkek árát viszont felemelték.

A vállalat által ellátott Csongrád és Békés megyében sok vas és műszaki áru kerül olcsóbban forgalomba, mint másutt az országban: a belföldi gyártmányú lemezjátszókat 400 forinttal olcsóbban adják, a minivizort az eredeti 4450 forint helyett 3030 forintért lehet kapni. Villanyűtők, kenyérpírtók, rostosítók és grillstűtők egyes típusait 142—690 forinttal olcsóbban árulják a két megyében, sok lakásvilágítási cikket 20—30 százalékkal csökkentett áron hoznak forgalomba.

A vállalat — idézhetjük a levél befejező mondatát —, ügyel arra, hogy jogtalan haszonszerzés vádjára ne illesse, és az új gazdasági mechanizmus árendszere által rendelkezésére álló lehetőségekkel egyaránt szolgálja a kereskedelem és a lakosság érdekeit.

Vita a városesztétika kérdéseiről

A városesztétikával kapcsolatban tekintetbe kell vennünk azt is, hogy az esztétikai követelményeket és a funkciót a legmesszebbmennyig koordináljuk, azaz az esztétika érdekében a város funkciót lehetőleg ne rontjuk.

Papp Gyula előadásából kicsendült, hogy a városkapukat és főközlekedési útvonalakat ki kell hangsúlyozni, magasépítésű házakkal kell szegélyezni. Városépítési terveinkben is azt látjuk, hogy a legforgalmasabb útvonalakat — sugárutakat, körutakat — többszintű lakóépületek szegélyezik.

Kétségtelen, ezek szépek, impozánsak és a városba érkezőre jó hatást gyakorolnak. Felvetődik azonban az emberben a kérdés: vajon a lakás, a pihenés szem-

pontjából mennyire praktikus megoldásuk ezek? Jár-műparkunk, különösen tehergépkocsijaink, de autóbusszaink is ma még igen zajosak. Tehergépkocsi forgalmunk egyre emelkedik és meg kell nézni a nagykörút mai forgalmát. Nemcsak nappal, de éjjel is kiadós teherforgalom bonyolódik le főútvonalainkon, az ottlakók nyugalomát erősen zavart. Megfontolandónak látom, hogy a nagyvonalúan, a tetszetős városkép szempontjából kialakított nagy lakóúrszerű főútvonalak tervezése, kialakítása mennyiben szolgálja a lakosok embernyugalomát. Amennyiben városképi szempontból ez mégis elsődül fontossá lenne, úgy legalább igyekezzünk nagyforgalmú főútvonalaink két oldalát megfelelő fásítással, bokrosítás-

sal úgy kialakítani, hogy azok hangtompító, hangelnyelő képessége maximálisan kihasználható legyen.

Ugy gondoljuk, hogy megfelelő szakemberek kezében a zöldfelületek ilyenirányú funkciója is jól kihasználható lenne és a városképet sem befolyásolná hátrányosan. Minden fa, bokor vagy cserje főközlekedési útvonalainkon sokat tehetne a zajtompítása — tehát a lakosság nyugalma — érdekében. Erre különben már kísérletes irodalmi adatok is állnak rendelkezésünkre.

Ami az újszegedi park védetté nyilvánítását illeti, a legnagyobb örömmel kell üdvözölnünk ezt az elhatározást, mert a szórakoztató ipar már így is elég nagy területet igénybe vett ebből a pihenő jellegű parkunkból.

Dr. Vetrő János

A Tisza és a vár

Lassan köztudatba megy Füle Lajos városrendezőnek az a megfogalmazása, hogy Szeged főútja a Tisza. Szép és találó ez a meghatározás, hiszen ez a folyó nekünk olyan, mint az oroszoknak a Volga. Igaz, pusztított is valamikor, és Szeged egyebek között ezért szegény ma emlékekben. Múltjának emlékei nélkül pedig egy város sokkal szegényebb. Ezért van szükség arra, hogy szeretettel óvjuk és védjük minden műemlékünket.

A kevés között, amelyet a romboló Tisza meghagyott, egyik legnagyobb és legértékesebb a vármaradvány, amely mégis eléggé mostoha gyermekünk. Történt ugyan némi áldozattal valamelyes állagmegóvás, de úgy gondolom, ez az építészeti emlékek sokkal többet érdemelne.

Aki elolvassa Reizner János négykötetes várostörténetét, Cselebi egyidejű leírásait, vagy akár francia forrásokat, esetleg szegedi szerzők — Cs. Sebestyén Károly, Bálint Sándor, Papp Imre — könyveit Szeged történelméről és emlékeiről, az megérti, hogy városunk nagy múltja ösztönözhet bennünket jövőnk minél szebbé te-

telére. Ezért Szeged főútjának közvetlen közelében nagyobb gondot kellene kísérnünk a vármaradvány sorát.

Papp Gyula előadásában a város és a Tisza kapcsolata teljes összefüggésében merül fel. Annyival azonban mégis kiegészíteném: sürgető az új hid, vagy hidak megépítése az északi, később a déli nagykörút irányában, s a hidak között a Tisza-part városias kiképzése.

Kevesen tudják már, hogy az egykori vár déli sarkán rondella, kerek saroktorony

állott, melynek alapfalait alacsony vízálláskor ma is láthatjuk a közúti hid fölött. Erdemes lenne ezt megmenteni, akár fölfalazni, ha nem is teljes magasságában, de legalább mellvédmagasságig, a jelenlegi alsó rakpart fölött. Itt egy kis fölkében el lehetne helyezni a vár makettjét és az ehhez szükséges ismertető leírást. Nemcsak szegedieknek, hanem idegeneknek is érdekes látnivaló lenne: íme ilyen volt az egykori híres szegedi vár, melynek egyik saroktoronyán, alapfalán állunk...

Berniczky József

Gaz a főútvonalon

A városesztétika időszerű kérdéseiről Szegeden című sorozatuk olvasása alapján van egy kérdés, illetve megjegyezni valóm. Ha már esztétikáról van szó: vajon Szegeden még senkinek sem jutott eszébe — illetékes szerveknek gondolok —, hogy városunk külföldiek által is oly sokszor érintett útvonala, a Kossuth Lajos sugárút

a fent említett követelménynek nem felel meg?

Semmi más kifogásom nincs egyelőre, csupán az, hogy az úttest és a villamosvágány között található gáz távolságok el. Nem hiszem, hogy nek találnánk Szegeden egy olyan vállalatot, amely ezt profiljánál fogva elvállalná. Vegyszeres gyomirtással könnyen meg lehetne oldani.

K. I.

Gyerekcsinny

Anyakönyvi hírek

I. KERÜLET

Házasság: Katona István és Kis Julianna, Kondor Gyula György és Földesi Julianna, Borbély Károly és Ocskó Mária, Titely János Imahér és Sziráky Éva, Mohácsi László Pál és Kemény Krisztina, Arva Antal és Arva Agnes, Lázár János László és Salánki Ióna Magdolna, Molnár Sándor és Bakó Rozsika, Fűves Ferenc és Járosi Mária, Vincze János és Gregus Ióna, Vencz László Miklós és Siha Rozália Ióna, Puskás András és Hardig Katalin Ióna, Kalocsay Zoltán és Tóke Mária, Lovas János József és Pipicz Erzsébet Anna, Kalotai József Sándor és Horváth Ióna, Rozgonyi János Márton és Bérczi Szuzsanna házasságok kötöttek.

Születés: Váradai Gábornak és Dondó Iónának Róbert, Virányi Ferencnek és Szabó Magdolnának Noemi Sarolta, Savanya Sándornak és Süllő Iónának Edit, Agoston Lajosnak és Juhász Etelkának Lajos Norbert, Rác Attilának és Nográdi Katalinnak Attila, Nagy Antalnak és Bucznik Annának Erika, Gergely Jánosnak és Zron Ibolyának János, Fehér István Jánosnak és Altisz Éva Mária Annának Attila Farkas, Terhes Mihálynak és Nyerges Saroltának Zoltán, Hortobágyi Józsefnek és Török Evának Idiko, Virág Lászlónak és Juhász Erzsébetnek Tünde, Fajnar Józsefnek és Miklós Jusztiának Katalin, Balogh Miklósnak és Jakus Evának Attila Miklós, Abraham-Fürös Antalnak és Fodor Rozáliának István, Sugár Józsefnek és Dénes Eszternek Eszter, Nagy Imrénének és Prókai Evának Imre Csaba, Timár Pálnak és Urbán Iónának Zoltán, Szilágyi Imrénének és Igaz Iónának Idiko, Balogh Mihálynak és Miklós Erzsébetnek Mihály Zoltán, Kiss Mihálynek és Sebők Mária Annának Mária, Kontraszt Istvának és Vári Mária Annának István Zoltán, Horváth Józsefnek és Gyertyás Juliannának József Sándor, dr. Gazdag Antalnak és Ternovszki Klárának Rita Angéla, Tóth Péternek és Vidmár Magdolnának Erika, Tóth Péternek és Vidmár Magdolnának Anita, Raffai Jánosnak és Németh Etelkának Erika, Kormányos Sándornak és Nacsá Mária Annának Erzsébet, Bárány Jánosnak és Vágó Szuzsannának Ibolya, Soós Istvának és Kiss Juliannának Zsolt, Lombos Andrásnak és Törteli Iónának Katalin Anita, Esik Andrásnak és Nagy Evának András, Velezki Sándornak és Bóra Katalinnak Attila Zsolt, Vidács Jánosnak és Rab Iónának Tibor, Tóth Gyulának és Németh Veronikának Barbara, Kardos Józsefnek és Nagygyörgy Arának Aranka Mária, Pálfi Gyulának és Rádai Erzsébetnek Edina Erzsébet, Csongrádi Imrénének és Mogyorósi Erzsébetnek Imre, Gombkötő Istvánnak és Tas

Csilának Emese Andrea, Kovács Péternek és Tóth Olgának Péter Pál, Rozik Imrénének és Márta Margitnak Edit, Gyuris Jánosnak és Gárgyán Rozáliának János Attila, Váradai Istvánnak és Kiss Mária Annának Erika Mária, Aklán, Pálnak és Kósó Iónának Gyöngyi, Hajdú Ernőnek és Balogh Annának Klára nevű gyermekük született.

Halálozás: Berényi Mihályné Gyulai Borbála, Márkus Mihály, Krasznai László István, Széplai Józsefné Onozó Rozália, Kiss Béla, Györke János, Szente Ferenc, Abraham Dezső, Veverka Ferencné Király Margit, Kothencz János, Rucsek György, Berta István, Lovas Gergely János, Suba Józsefné Todor-Nagy Rozália, Bóta Imréné Szigel Terézia, Horváth Sándor, Bitó Rozália, Kiss Imréné Erdel Julianna, Raffai Edit, Erdődi Mihály, Albert Ferenc, Horváth Gyula, Csomor Dezső, Szántó Jánosné Dobó Margit meghalt.

II. KERÜLET

Házasság: Vénusz János és Mayer Etelka, Szabó Andor és Laci Mária, Piroška, Bálint András és Solymosi Mária, De- men László Ferenc és Kovács Piroška, Bálint Gyula és Dombi Éva házasságok kötöttek.

Halálozás: Baté Józsefné Vass Ióna, Daka Jánosné Pintér Rozália, Gabnai Józsefné Kabók Rozália, Pataky Istvánné Albert Mária, Hegedűs Mártonné Tóth Rozália, Darázs Istvánné Elter Magdolna meghalt.

III. KERÜLET

Házasság: Varga Mihály és Csomós Erzsébet, Varga Ferenc és Mészáros Szuzsanna házasságok kötöttek.

Születés: Bálint Szilveszternek és Lázár Iónának Ióna, Nacsá Gyula Józsefnek és Kovács Mária Annának Hajnalka Judit, Hegyi József Gyulának és Horváth Éva Annának Tamás, Szilágyi Ferencnek és Zádori Juliannának Ferenc, Kovács Péternek és Sikágy Gyöngyike Rozáliának Attila Péter, Szikszér Imrénének és Szekeres Rozáliának Rozália, dr. Sikoványec Jánosnak és Betkó Iónának János, Leó Gyulának és Frastaczky Mária Juditnak Norbert Szabolcs, Szekeres Istvánnak és Horváth Juliannának László, Gulyás Antal Lajosnak és Makra Mártnak Agnes, Lázár Józsefnek és Nyilas Agnes Mária Annának Zsófia Györgynek és Becski Gizellának György Tamás, Zakar Jánosnak és Ács Irénnek Erika, Fekete Imrénének és Szűcs Klára Etelkának György Zoltán, Farkas Imrénének és Kiss Mária Annának Imre, Gémesi József Gyulának és Berku Mária Annának Edit Mária, Martonosi Gézáknak és Fábrián Iónának Géza, Sánta Imrénének és Tanács Iónának Csaba nevű gyermekük született.

Halálozás: Pusztai Jolán, Faragó József, Rózsa Imréné Forró Erzsébet, Huszti Sándor, Tápai Ferenc meghalt.

Dobozy Imre:

Újra lehet kezdeni

18.

Gallai elszomorodik. — Megállj? Hát bizony, már nagyon inthetne. Már a Kárpátoknál kellett volna, de legkésőbb Beregszászon. Sürgesse maga is, esperes úr, mert mire az isten megmozdul, fát vágunk Szibériában. — Fél? Hát maga is? De ön katoná. Egészséges, kutyabaja... hát miért van itt? — Hol a csudába lennék? Meghívtak. — Ne értetlenkedjék! A határon... ott kellene! De uram, ön már innen van a Dunán, holott ép, egészséges: trágár módon élcelődik, uram, hát ne szaladjt volna ideig, akkor... Deső leteszji poharát. Ebből elég, kár is bosszantani az öregot. — Valóban szaladtunk, esperes úr. Ha jól összeszámolom, vagy ezerkétszáz kilométert. Persze, nem egy-egyvégtében, másfél év alatt. Én tanítottam hittanra, uramisten, — Szégyelhetik magukat! Maga is! Ilyen emberekre bízták Mária országát... — Rendben van, esperes úr. Még jobban szégyelneék magunkat, ha nem utóvédként futottunk volna ideig, a visszavonuló csapatokat, köztük német egységeket is fedezve. — De ember, hát nem érti... — Érttem, esperes úr.

— Mit? Ne játszunk... Erre a szerencsétlen népre, erre a védtelen nyájra rázúdul a front. Irgalomra bízzuk magunkat? Azok irgalmára? Még mindig nincs késő... még most is, ha minden erővel...

— A mi erőnk, esperes úr, az önével együtt, akkor kellett volna felmérni, amikor a háború elkezdődött. Grétha fáradtan retirál.

— Igen, de mit tehetünk, fiam. És akkor is... közönséges szavakat használni, ilyen időkben... Ez az úr, bocsánat, klozettről beszél, miközben én azt se tudom, holnap még misézhetek-e.

Gallai felhajt egy pohár pálinkát. Ijesztő, mennyit bír inni.

— De kérem, Malikínóban nem a klozet volt a fontos. És hogy is nevezem. ahová az ember kakálni jár? Árnyékszékek? Az szebb? Rendben van, legyen, de ne tessék háborgatni, nekem majd a szívem szakadt meg, Malikínóban ütötte agyon a repesz a legjobb csicskásomat. Emlékszel rá, főhadnagy úr? Rindács Gyulára? Nagyon derék, jó ember volt szegény, bár én sokszor mérges voltam rá, ez a Rindács porázra fogott erkölcsű, jehovás ember lévén, csupa rozoga vénasszonyhoz kvártélyozott be engem, de egyszer az ágy is rozoga volt. Összedől, réggel olyan zúzott pófával kerültem elő a szobámból, mintha egy légió harcias szúzzal verkedtem volna.

Gáldy, mintha nem is hallaná az egészet, figyelmesen szívja szivarját, tekintetével a felfelé csavarodó füst útját követve. Szép kis vendéget prezentáltam neki, ezután rólam is meglehet a véleményem, bár engem mulattat Gallai vaskossága. Különbömben mindegy, mit gondol a báró, voltaképpen minden mindegy. József nesztelenül kinyitja a szalon ajtaját, belép a báróné. Egyszóval. Hát a két

fia? Nincsenek itthon? Vagy csak nem jönnek vacsorázni? Nem akarom megkérdezni, nincs is rá idő. A báróné két évvel idősebb a férjénél, haja már szürkül, de alakja akár egy lányé, bőre puha, szeme élénk, Szótlanul bölint, átvonulnak az ebédlőbe. Elsőnek ő ül le, püspöklika bársonyruhájában olyan az asztalfőn, a vakító fehér abrosz felett, mint egy éretten pompázó, dús viola, mielőtt végképp elnyílva.

Hideg pontyot eszünk, aztán kevés, de erős húslevest, utána tuzdelt fácskát, gombás borjúsültet, ropogóra pirított dísznökarajt. Amikor behozzák a puncstortát, a báróné maga szel fel. Ezt is némán csinálja, egész vacsora alatt egy szót sem szól, ezért senkinek sem volt bátorsága beszélni. Úgy evett a báróné, a tányérja fölé nézett mindig, talavóvá meszsze, mégis utánozhatatlan ügyesen bánt a késével, villáival. Gallai szeme felragyogott, végre pezsgőt bontanak. Közélebb hajol, de nem tudja elolvasni, milyen márkájú pezsgő. Torkig ette-itta magát, szalvétája alatt folyton eresztett a nadrágszóján. De a poharakba belebugyrogandó, halvány mustárszínű pezsgő láttán olyan mohó várakozás fogja el, nem bírja kivárni, hogy az asztalfőn végre inni kezdenek. A báróné hirtelen feláll. Epp csak szájához érintette a pezsgőspoharat, rögtön le is tette. Az urának nyújtja kezét, Gáldy kezét csókol, hosszan, mintha ez a kézcsók valami fontosat, szokatlant jelentene. A báróné elindul kifelé, de szemét könnyek öntik el, visszafordul, és odamegy mindenkire, mindenki kezét csókol neki, csak az esperes előzi meg, annak tisztára skálát barna kezére ő hajol le elsőt. Aztán lassan, fejét lehajtva kimegy az ebédlőből. Csend.

(Folytatjuk.)